

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1323914/2

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד יגאל יצחק הלוי)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר טוביה לרנר)

הנדון: סדרי הדין ומעמד הצדדים בדיון בערעור בשאלת פסלות, ערובה להוצאות בערעור
כזה שלכאורה אין לו יסוד

החלטה

לפניי בקשת המערערת לפוטרה מהפקדת הערובה להוצאות המשפט שעליה הוריתי בהחלטה
קודמת כתנאי לשמיעת ערעורה. וכה מבקשת המערערת:

- א. לפטור את המבקשת מעירבון 15,000 ש"ח מחמת חוסר יכולת;
- ב. להאריך את המועד להפקדת העירבון עד תום ההליך בבקשה זו;
- ג. לאתר פתרון שיימנע את פסילת הדיינים למרות העילה לפסילתם.

א. הטיעון בדבר חוסר יכולת עשוי היה אולי להישקל לו נתמכו הדברים באסמכתה כלשהי, אלא
שהאסמכתה היחידה שצורפה היא תצהירה של המערערת עצמה, שאינו בבחינת אסמכתה אלא
בבחינת טענה, וכך במיוחד שעה שאין מדובר בתצהיר העוסק בשאלת חוסר היכולת גרידא אלא
בחזרה מפורטת על עיקרי – ואולי על כל – טענות המערערת בערעור זה ובערעור האחר שהגישה
(שנדחה על הסף), טענות רלוונטיות להליכים וכאלה שאינן רלוונטיות להן גם יחד (והאחרונות הן
העיקר), כשלאלה צורפה האמירה בדבר חוסר היכולת והכול יחדיו הוגדר 'תצהיר'.

כשם שאין ערכאה שיפוטית יכולה לאמץ את כלל התצהיר האמור 'כזה ראה וקדש', שהרי
כל כולו כתב טענות הוא הצריך להיבחן אל מול טענות הצד שכנגד ואל מול הראיות, כך אין
מקום לקבל את החלק שבו העוסק בשאלת היכולת להפקיד את הערובה. משצד לדיון – ולכאורה
גם בא כוחו של אותו צד – אינו מבחין בין עובדות מוכחות או מוסכמות לבין טענות ובין מה
שאמור להיכלל בתצהיר למה שמקומו בכתב טענות אי אפשר ליחס לשום חלק מה'תצהיר' שהוא
מגיש ערך גדול משל שאר כתב הטענות.

ואוסיף ואומר עוד: חוסר יכולת עשוי להיות עילה לפטור מערובה להוצאות בשל העיקרון
שאין לחסום את זכות הגישה לערכאות, ובכלל זה את זכות הערעור, בשל חיסרון כיס. אך מנגד
חובת בית הדין לזכור כי גם לצד שכנגד יש זכויות, ובכללן גם הזכות שלא להיגרר להליכי סרק
הכרוכים בהוצאות מבלי שהחזר ההוצאות יובטח, ככל שייקבע שאכן יש צידוק לכך, ובמידה
רבה החובה לשמור על זכות זו גדלה אף היא דווקא כשהצד המבקש להיפטור מן הערובה חסר
יכולות כלכליות, שהרי משמעותו של חוסר היכולת היא גם כי אם ייפסקו הוצאות ללא שתהיה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

להן ערובה – אפשר שלא יהיה מהיכן לגבותן או שגבייתן תהיה כרוכה בעצמה בטרחה והוצאות בבחינת 'יוציא מנה על מנה'.

לעניין זה אצטט גם מדברי כבוד נשיא בית הדין הגדול הגר"ד לאו שליט"א בתיק 1164422/2 שאותם הבאתי לאחרונה גם בהחלטתי בתיק 1331339/1:

טענתו של המערער בדבר קשייו הכלכליים לא זו בלבד שאינה מצדיקה להתעלם מחובה זו אלא ההפך: יש בה כדי להגביר את החשש כי אם אכן יעמוד פסק הדין בערעור, תעמוד המשיבה בפני שוקת שבורה בכל הנוגע להחזרת הוצאותיה בהליך.

המערערת דנא המבקשת שוב ושוב כי בקשותיה יובאו לפני כבוד הנשיא – ובעניין זה נעיר עוד להלן – מוטב שתשיב אל ליבה גם את עמדתו זו של כבוד הנשיא עצמו שמטבע הדברים מן הסתם הייתה באה לידי ביטוי גם בהחלטתו בבקשה שלפניה לו היה נדרש הוא להחליט בה.

אכן האיזון בין שני צדדים אלה של המטבע, ובעניין זה אכן מדובר במטבע – מטבע הוצאות המשפט – הוא שמביא את בית הדין לקבוע ערובות בסכומים שאינם גבוהים ביותר (בעוד יש ערכאות שבהן נקבעות ערובות של עשרות אלפי שקלים לעיתים), אך עדיין צריכות הערובות להיות כאלה שייתנו ביטחון כלשהו למשיב ועדיין צריכות הן גם להוות חסם כלשהו מפני ערעורי סרק. אכן נותר עדיין טווח של שיקול דעת בתוך כל זה וההכרעה בתוך טווח זה משפעת גם מהשאלה באיזו מידה שוכנע בית הדין כי המערער שלפניו חסר יכולת ומהשאלה בדבר סיכויי הערעור.

מכל מקום ברור כי הצעה כהצעת המערערת בהמשך הבקשה כי הערובה תופחת ותעמוד על 750 ש"ח בלבד אינה בתוך הטווח. מדובר בהצעה המביאה לידי גיחוך הן בנוגע לאפשרות כי סכום כזה יוכל לשמש הבטחת הוצאות והן בנוגע לאפשרות כי ישמש חסם מפני ערעורי סרק.

לעניין זה אצטט מהחלטתי שלי בתיק 1193314/11 שגם אותה הבאתי גם בהחלטתי הנזכרת שבתיק 1331339/1:

מנגנון הפקדת הערובה נועד כדי להבטיח את תשלום ההוצאות אם יהיה מקום להשיתו, והצורך בו נגזר בין השאר מהתרשמותו של בית הדין כי קיים סיכוי ממשי שהערעור יתגלה כערעור סרק, סיכוי – לא קביעה כי כך יהיה [...]

שיקול נוסף שממנו נגזרות הוראות על הפקדת ערובה הוא החשש כי בלעדיה לא יוכל המשיב, אם יזכה בערעור וייפסקו לטובתו אף הוצאות, לממש את זכאותו לתשלום ההוצאות. בהקשר זה דבריה של המערערת בדבר קשייה הכלכליים – לא זו בלבד שאינם עילה לבטל את ההוראה בדבר הפקדת ערובה אלא שיש בהם כדי לחזק הוראה זו ולאשש את הצורך בה.

אמת, עיקרון חשוב הוא כי אין למנוע את הגישה לערכאה שיפוטית בשל 'חיסרון כיס'. אך עיקרון חשוב הוא גם כי אין לאפשר את ניצולם של הליכים משפטיים כדי לפגוע בריב בדרך של עינוי דין מיותר וגרימת הוצאות בלתי מוצדקות וללא שיובטח פיצוי נאות אם יתברר כי ההליך – הליך סרק היה [...]

הדברים אמורים במידה רבה גם כלפי מי שאכן מדמה כי הצדק עימו, ולא בא להליך המשפטי בכוונת מכוון של פגיעה בריבו, אלא ששוגה הוא בדמיונות ובאשליות ולוקה בחוסר היכולת להתבונן אל המציאות – לפחות לאחר שהוכרעה בהכרעה שיפוטית – שלא דרך משקפיו הסובייקטיביים. גם מערער אשר כזה צריך לשאת בתוצאות אשליותיו, לא עונש הוא אלא פיצוי לצד שכנגד שנגרר לערעור סרק ושהוא ודאי אינו צריך לשלם את מחיר אשליותיו של שכנגדו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בין שני עקרונות אלה יש לאזן. ואף לאיזון זה שני פנים:

הפן האחד נוגע לסיכויי הערעור להתברר כערעור סרק – ככל שהללו נראים גדולים יותר תיטה הכף לדרישת הערובה גם אם המערער עשוי להתקשות להפקידה ועלול להיאלץ לסגת משום כך מערעורו, ואף שבכך צפונה גם האפשרות לנסיגה מערעור שכן היה מוצדק, אליבא דאמת, למרות חזותו כערעור סרק. ככל שהחשש שהערעור יתברר כערעור סרק קטן יותר, אף שקיים הוא, תיטה הכף שלא להציב בשערי ערכאת הערעור את שומר הסף הנוצל את הדלת בפני מי שאין ידו משגת.

הפן השני של האיזון נוגע לסכומי הערובה הנדרשים, ולא בכדי מעטים המקרים שמתנה בית דיננו את הערעור בסכומים דוגמת אלה הנדרשים לא אחת בערכאות אחרות (ולא למותר לציין כי אף ההוצאות המושתות בבית דיננו לרוב אינן בסכומים המצויים בערכאות אחרות). גם מי שמתקשה להפקיד ערובה בת עשרות אלפים, אם מחמת הקושי לגייסה ואם מחמת החשש שמא יפסידנה – חשש העשוי להימצא [...] אף בלב מי שבאמת צודק הוא [...] יוכל בדרך כלל להתאמץ, אם מאמין בצדקתו הוא, ולגייס את הסכומים הנדרשים בבית דיננו. אין בית דיננו 'גן עדן' ואינו מציב בשעריו כדי למנוע את הכניסה 'להט חרב מתהפכת' של ערובות שבשמיים הן.

ואומנם יש מי שמתקשים אף לשלם – ואפשר שאף להפקיד – ולו חצי טרפעיק, אך הבטוח בצדקו ימצא לא אחת את דרכו אף מבעד לערובה ארוכה, אם הדלת נעולה (עיין יומא לה, ב).

לענייננו, מהתצהיר בדבר חוסר היכולת לא שוכנעתי כפי שהובהר לעיל.

אשר לסיכויי הערעור קשורים הדברים בטבורם גם לטענות נוספות של המערערת ולאמור בהחלטות קודמות בתיק זה.

המערערת טוענת בביטחון עצמי רב, ובגישה שכביכול כבר הוכרע ההליך כבקשתה וכל שנתר הוא סידור הכרעה זו במישור הפרוצדורלי. גם בעניין זה, אעיר, דומה הליך זה להליך שבו נתתי את ההחלטה הנזכרת ושבה כתבתי בדבר הסיכוי כי ההליך יתגלה כהליך סרק:

בענייננו קיים לא רק סיכוי כזה אלא אף סיכוי ממשי. אמירותיה של המערערת עצמה, גם אם ילוו בהצהרות "אין חולק" הכתובות בגופן מודגש – אין בהן כדי לשנות זאת.

כך נכתבו הדברים בבקשה הנוכחית כמו גם בכתב הערעור ובבקשות קודמות כביכול דבר ברור ומוכן מאליו הוא שיש לפסול את הרכב בית דין קמא והשאלה היחידה שנתרה היא אם אפשר למצוא פתרון יצירתי של העברת ההליך למותב אחר ללא הכרזה פורמלית של פסילה, כביכול כדי לשמור על כבודו של בית דין קמא.

ברם לא כך הם פני הדברים.

למעשה תמונת המצב הפוכה היא. סיכויי הערעור נראים דלים מאוד, ולו מן הטעם הפשוט שהמערערת אינה מעלה כל טענת פסלות ממשית שיש לה אחיזה בהלכה או בחוק. מעלה היא טענות רבות נגד פסיקתו של בית הדין קמא – ולא אביע עתה עמדה מפורטת בנוגע לכל אחת מאותן טענות, דייני במה שרמזתי לעיל בדבר היות חלק מן הטענות טענות שכלל אינן רלוונטיות ובאמור עוד בפרוטרוט בהחלטות קודמת שבהן נדחה הערעור על ההחלטה בהליך הרכושי על הסף ונדחתה בהחלטה מנומקת גם הבקשה לסתירת הדין בעניין זה – מכל מקום לא מדובר בטענות פסלות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אין המערערת מעלה אפילו קצה ראייה עובדתית ואינה מביאה אפילו תחילתו של ביסוס משפטי לטענות בדבר היותו של הרכב בית דין קמא מוטה או כי יש חשש למשוא פנים מצידו.

חובתי להעיר כי כבר בהחלטות קודמות בעניינם של הצדדים כתבתי:

אם לאחר שתינתן החלטתו של בית הדין האזורי בבקשת הפסילה תבקש המערערת לערער עליה – אף שנוכח האמור לעיל סבורני כי האפשרות הסבירה יותר היא שלא תעשה כן ואולי אף תמשוך את בקשת הפסילה מלפני בית הדין האזורי גופו, שהרי לכאורה מהאמור לעיל מתברר כי חלק ניכר מטענותיה כלפי המותב שדן בעניינה אינן אלא תולדותיה של חוסר הבנת ההחלטה – ידון בה המותב דנן בהתאם להחלטתו העקרונית הנ"ל של כבוד הנשיא ובכפוף להגשת כתב ערעור ופתיחת תיק מתאים.

(החלטה מיום ג' באב התשפ"א – 12.7.21)

וכן:

אכן לו יימצא בסופו של הליך הפסילה כי החלטותיו של בית דין קמא ניתנו מתוך משוא פנים, למשל, וייקבע משום כך כי יש לפסול את מותב בית דין קמא – ייתכן כי הדבר יצדיק גם את ביטולן של אותן החלטות.

אך הדרך עד לתוצאה כזו ארוכה היא מאוד, ובזהירות המתבקשת אומר כי לעת עתה נראה כי כתב הערעור שהוגש בסוגיית הפסילה אינו אפילו בגדר 'צעד ראשון' בדרך כזו.

(החלטה מיום י"ד באלול התשפ"א – 22.8.21)

אין לי אלא להתפלא ולהצר על בחירתה של המערערת "שלא להבין" את האמור ואף להמשיך ולבטא ביטחון תמוה כי קבלת ערעורה מובטחת.

בנוסף לכל האמור מעלה המערערת – המבקשת כאמור מציאת 'פתרון יצירתי' לבעיות – גם רעיון יצירתי שכמוהו טרם ראיתי ולפיו אין כלל צורך וצידוק לדרוש ערובה כאמור ואין כלל אפשרות כי ייפסקו הוצאות לטובת המשיב אם יידחה הערעור, שכן לטעמה המשיב כלל אינו צד בהליך! לשיטתה של המערערת מדובר ב"בעיה הנוגעת 'נטו' לבתי הדין הרבניים" ומשום כך לטעמה אין למשיב מעמד וההחלטה המורה על הפקדת ערובה "אינה חוקית" כך ולא אחרת.

המערערת הסבורה כנראה כי החלטות שיפוטיות אמורות להיגזר מהפתרונות יצירתיים שהגתה היא גם במנותק מהחוק, מגדילה אפוא לעשות ושמה עצמה גם למחוקקת וכך קובעת היא בניגוד למקובל בכל הליך משפטי מי צד בהליך ומי אינו צד בו אף שתוצאת ההליך נוגעת לו ישירות לא פחות משנוגעת היא לה עצמה. אין היא כמובן מוצאת לנכון להביא אסמכתאות לדבריה מהפסיקה, אם מפני שמבחינתה אין צורך בכך ואם מפני שלא מצאה כאלה, וקרוב לוודאי ש"שתי התשובות נכונות".

מדוע היא עצמה כן צד בהליך שכל עניינו "בעיה הנוגעת נטו לבתי הדין"?

למערערת פתרונים, יצירתיים מן הסתם...

וכך גם קובעת היא כי החלטה המעוגנת בתקנות הדיון המורות מפורשות על האפשרות להחליט כמותה – אינה חוקית. למה? ככה! כבר אמרנו כי המערערת אינה מוצאת לעצמה צורך לבסס את דבריה על מקורות משפטיים כלשהם. ומדובר, נזכיר, במערערת מיוצגת.

ושמא לשיטתה של המערערת מוטב היה שנושיב אותה עצמה על כס המשפט בבית דין זה, אותה או את בא כוחה, והוא או היא יפסקו את הדין בערעור זה, שלשיטתם ההכרעה בו אמורה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

להיות ידועה מראש ואף צריכה להתקבל על בסיס מה שקובעים הם כי חוקי או אינו חוקי הוא – אף שהמחוקק לא אמר כדבריהם – ועל יסוד הפתרונות היצירתיים פרי עטם...

סוף דבר, הבקשה לביטול ההוראה בדבר הפקדת ערובה – נדחית מכול וכול.

ב. לעניין בקשת הארכה:

לא ברור מנוסח הבקשה אם הכוונה היא ליתן ארכה עד תום ההליך בבקשת הפסילה עצמה – מה שמנוגד כמובן לכל ההיגיון והמטרה של הדרישה להפקיד ערובה ומחייב את דחיית הבקשה, או עד להכרעה בבקשה זו עצמה של הפטור מן הערובה.

נדון את המערערת לכף זכות כי כוונתה היא אכן לארכה עד להחלטה זו עצמה. מן הדין ספק אם היה מקום להיעתר אף לבקשה כזו, ובפרט משהוגשה כמעט בתום המועד שנקצב להפקדת הערובה, וכידוע הגשת בקשה לארכה אינה יוצרת את הארכה מאליה ואינה פוטרת מלעשות את המעשה שעליו הורתה ההחלטה השיפוטית אם הגיע המועד לעשייתו.

מכל מקום לפני משורת הדין אני נעתר לבקשה זו וקובע כי הימים שממועד הגשת הבקשה לארכה, לרבות היום שבו הוגשה הבקשה בעצמו, ועד עתה לא יבואו במניין עשרים ואחד הימים שנקצבו להפקדת הערובה.

הבקשה הוגשה בו' בתשרי התשפ"ב (12.9.21) שהיה היום העשרים מתוך עשרים ואחד הימים ולפיכך יתווספו יומיים מעת מתן החלטתי זו (במקום יום הגשת הבקשה והיום שנתר לאחרי) להפקדת הערובה. במניין הימים יבואו אף ימי פגרה, כפי שנקבע בהחלטה מקורית בדבר הפקדת הערובה, אך ימי שבת ויום טוב לא יבואו במניין.

אם לא תופקד הערובה במועד יימחק הערעור וייסגר התיק.

ג. אשר לבקשה ל'פתרון' – שבהמשך הבקשה מוגדר 'יצירתית':

בהחלטה האחרונה האמורה כתבתי גם:

את הצעתה הנוספת של המערערת "לחסוך מהמותב קמא החלטת פסילה מביכה במתן הוראה להעביר את בירור תביעת הרכוש של האיש + תביעת הכתובה של האישה בפני בית דין אחר, לדיון והכרעה, מבלי צורך לקיים דיון בשני הערעורים" – מוטב היה שהייתה חוסכת מעימנו. בלשון העממית נאמר: "אין חיה כזאת": העברת דיון למותב אחר אפשרית או כתוצאה של החלטת פסילה או כחלק מסמכותו של בית הדין הגדול בהכרעה בערעור לגופו, אין היא אפשרית ללא החלטת פסילה מצד אחד ו"מבלי צורך לקיים דיון בערעור" מן הצד האחר, וודאי שלא רק מפני שכך רוצה אחד הצדדים שהחלטות בית דין קמא אינן נושאות חן בעיניו.

ברי מכלל הדברים כי המערערת אינה מבקשת רק להעביר את הדיון בעניינם של הצדדים למותב אחר מכאן ולהבא, אף כי גם זה אינו אפשרי ללא דיון בערעורים לגופם כאמור, אלא אף לבטל את ההחלטות שכבר ניתנו בעניין חלוקת רכושם של הצדדים ולהעבירן לדיון במותב אחר.

נבהיר אפוא שוב דבר שאמור להיות ברור לכל בעל דין, ועל אחת כמה וכמה לכל עורך דין, כי על החלטות שיפוטיות אפשר לערער (במקרים סדרי הדין מאפשרים זאת), אך הליך שיפוטי אינו "תוכנית כבקשתך" שיכול בעל דין להתדיין בו לפני הרכב מסוים, ואם לא תישא החלטת ההרכב חסד מלפניו – יבקש לבטל את ההחלטה "מבלי צורך לקיים דיון בערעור" ולהעביר את

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הדיון להרכב אחר, שמא החלטתו של זה תיטיב שאת חן בעיניו, ושמא אם לאו – יבקש לחזור חלילה.

למרות דברים אלה שבה המערערת על אותה הצעה תמוהה, המופרכת עניינית ומשפטית והמיותרת, כשהיא סבורה לצאת ידי חובת ההתמודדות עם הדברים בטיעון כי מדובר ב"בעיה הנוגעת נטו למערכת בתי הדין", כאמור, ועל כן לפני בית הדין הגדול עומדות, לשיטתה, אך שתי אפשרויות "פסילת הדיינים או פתרון יצירתי" ובין אלה מכריעה היא "פתרון יצירתי עדיף". אלא שמדובר בדברי תוהו, בקשת פסילה או ערעור על דחייתה הם הליך ככל הליך משפטי אחר, נוגעים הם לצדדים המתדיינים ואינם עניין פנימי של מערכת בתי הדין, ובין כך ובין כך ההכרעה בהם אפשרית על פי כללי ההלכה והחוק ועל פיהם בלבד, אין כל אפשרות להמציא פתרון יצירתי שיאפשר פסיקה בהליך זה שלא בהתאם להלכה ולחוק.

אין שתי אפשרויות: האחת לפעול כחוק והאחרת לפעול בניגוד לו תוך המצאת פתרון שאולי המערערת הייתה רוצה בו אך מנוגד הוא להוראות החוק, אכן שתי אפשרויות לפנינו אולם אין הן אלה שמציבה המערערת, שעל ביטחונה העצמי בתוצאות ההליך כבר הערתי, אלא: פסילת הדיינים כבקשתה או איפסילתם והמשך ההליך ככל שנדרש לפני אותם דיינים עצמם – אלה האפשרויות ואין בלתן, וההכרעה ביניהן תלויה אך ורק בתשתית המשפטית והראייתית, שלעת עתה כאמור אינה נוטה לטובת בקשת המערערת.

ד. כך גם שבה המערערת על אמירות בדבר פנייה לבג"ץ אם יידחה ערעורה – גם אלה אמירות שבעניינן כתבתי כבר (שם):

אשר לקביעות המערערת כי "ההחלטה מיום 19.5.21 [...] לא תעמוד במבחן בג"ץ" – ארשה לעצמי לפקפק. טיב טיעוני המערערת עד כה לא הביאוני להתרשמות ולהערכה כי אם בסופו של יום, לאחר תום ההליך לפנינו, תגיע גם לפתחו של בג"ץ לא יצלחו החלטותיו של בית דין קמא ושל בית דיננו, אם יחליט שלא לבטלן, את מבחנו. מכל מקום המערערת תהיה רשאית לנסות את מזלה ואת כוחה כמובן, לאחר שיסתיים ההליך בבית דיננו, עתירה לבג"ץ היא זכותו של כל אזרח, תהא דעתנו על טיב טיעוניו ועל מהותם אשר תהא.

עוד שבה המערערת על הבקשה להעביר את בקשותיה אל כבוד הנשיא, גם זאת תוך התעלמות מוחלטת משנכתב בהחלטה הקודמת, האמורה:

מכל מקום הבקשה הנסמכת על קביעה זו "להביא לידיעת כבוד הנשיא דבר בקשה זו למען ישקול הצטרפת להרכב" – אין לה כל מקום. אין כבוד הנשיא מצטרף להרכבים רק בגלל שבעל דין זה או אחר סבור שהחלטות שיינתנו או לא יינתנו בעניינו יעמדו או לא יעמדו במבחן בג"ץ, גם המילים החמורות שמטיחה המערערת בהקשר זה בהרכב בית דין קמא – אינן עילה לכך, לא לגופן, לא בכל הליך פסילה בכלל ולא מעבר לכל הליך פסילה בהליך זה בפרט.

כבוד הנשיא, שהעניין הובא לפתחו מעצם היותו הליך בעניין פסילה, כבר קבע את ההרכב שלפניו יידון העניין. החלטתו היא חלוטה ואין מקום לבקש את שינויה מהנימוקים האמורים.

ה. נסכם אפוא ונורה כדלהלן:

1. הבקשה לפטור מערובה להוצאות שהושתתה על טענת חוסר יכולת שלא בוססה על מאומה במישור העובדתי (ושגם לו בוססה – ספק, בלשון המעטה, אם הייתה מצדיקה את ההיערות לה) ועל טענות משפטיות מופרכות במידה שקשה למצא מילים שיתארוה כראוי – נדחית מכול וכול.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

2. תינתן, לפני משורת הדין, ארכה בת יומיים – לרבות ימי פגרה אך למעט שבת ויום טוב – לאחר חיתום החלטה זו להפקדת הערובה.
  3. הבקשה ל'פתרון יצירתי' הנעדר בסיס חוקי שבמסגרתו יורה בית הדין, בלי לדון לגופה בבקשת הפסילה ובהתעלמות מטענות המשיב, את ההוראה בדבר העברת הדיון למותב אחר – נדחית מכול וכול, וזאת בפעם השנייה לאחר שנדחתה כבר בהחלטה קודמת ולמרות זאת שבה המערערת להטריחנו בה.
  - כך נדחתה, וגם זאת בשנית, הבקשות הנעדרות בסיס חוקי ונוגדות החלטות חלוטות של כבוד נשיא בית הדין הגדול עצמו ושל החתום מטה, להעביר את ההליך או בקשות מסוימות שבו לידי כבוד הנשיא.
  4. בגין הטרחת בית הדין במענה לטענות המופרכות והמוזרות בדבר אי-חוקיותה כביכול של הוראה זו, בדבר חוסר מעמדו של המשיב בהליך כביכול ובעניינו של 'הפתרון היצירתי' שכפי שהובהר כבר בהחלטה קודמת נעדר הוא בסיס חוקי ואף על פי כן שבה המערערת להטריח את בית הדין בחזרה על אותם דברים עצמם – בגין כל אלה משית בית הדין על המערערת הוצאות משפט בסך 3,000 ש"ח.
  5. המזכירות תעביר החלטה זו למרכז לגביית קנסות במשרד המשפטים לצורך גביית ההוצאות.
  6. ההחלטה מותרת בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.
- ניתן ביום ח' בתשרי התשפ"ב (14.9.2021).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה